

Bouw woningen voor jongeren met beperking!

Auteur: Ieder(in) m.m.v. Spierziekten Nederland

Op 1 oktober hebben jongeren- en belangenorganisaties* een petitie aangeboden aan de Tweede Kamer. De oproep aan politici en beleidsmakers is om werk te maken van het bouwen van woningen die toegankelijk zijn voor álle leeftijden. Dus ook voor jongeren met een beperking. Joris (21) en Laura (27) vertellen waar zij tegen aan lopen bij hun zoektocht naar een passende woning.

** Ieder(in), Wij Staan Op!, de Landelijke Studentenvakbond (LSVb), Per Saldo, Spierziekten Nederland, Coalitie voor Inclusie, Wiel & Deal, de Belangenvereniging van Kleine Mensen, LFB en JongPIT.*

| Joris: 'Uitgangspunt voor mij is dat ik zelf de regie heb'

Hoe moeilijk het is om een geschikte woning te vinden, blijkt wel uit het verhaal van Joris Berkers (21). Hij heeft cerebrale parese (CP) en zit in een elektrische rolstoel. Hij studeert bestuurskunde en woont nu nog bij zijn ouders. Joris wil zelfstandig, met passende zorg, gaan wonen. 'Uitgangspunt voor mij is dat ik zelfregie heb. Want mijn lichaam functioneert dan wel minder goed, maar met mijn geest is niks mis.'

Joris heeft 24-uurszorg nodig en heeft een Wlz-indicatie. Om uit te zoeken wat er mogelijk was, ging hij in gesprek met zijn gemeente. 'Een woonconsulent gaf aan dat ik alleen terecht kan bij een organisatie als Fokus, maar dat ik dan mijn Wlz-indicatie moet opgeven. Dat wil ik niet, omdat ik dan mijn eigen regie kwijtraak. Nu zoek ik uit of er mogelijkheden zijn om met andere mensen met een Wlz-indicatie te gaan wonen en daarbij gezamenlijk de zorg in te kopen.'

| Laura: 'Wooninitiatieven opzetten is heel lastig'

Ook Laura Blik (27) zou graag in een wooninitiatief wonen. Zij zit door een spierziekte in een rolstoel en heeft 24-uurszorg en assistentie nodig bij alle dagelijkse dingen. Ze huurt haar zorg via persoonsgebonden budget (PGB) in en kan daardoor haar leven leiden zoals ze dat wil. Ze heeft een baan als jurist, doet vrijwilligerswerk en studeert aan de Open Universiteit.

Op haar achttiende begon Laura met onderzoek naar wat er mogelijk was om op haarzelf te gaan wonen. 'Helaas kwam ik al snel tot de conclusie dat er voor ons, mensen met een lichamelijke beperking die zelf de regie hebben, weinig tot niets geregeld is.' Nu woont Laura in een soort kangoeroewoning aan het huis van haar ouders vast. Die verlenen nog mantelzorg omdat het moeilijk is om aan personeel te komen en dan zeker te zijn van zorg. 'Ik zou graag in een wooninitiatief gaan wonen waar mensen met een lichamelijke handicap zelfstandig wonen en samen een zorgteam delen, maar dit is heel lastig omdat de overheid daar niet veel handvatten voor biedt.'